

Ötödévesek véleménye

Nem könnyű dolog itthagyni az egyetemet, a kollégiumot, Szegedet, és éppily nehéz írni is erről az öt évről. Szerettünk itt lenni, itt és így élni. De ez nem jelenti azt, még a közelgő "megszépitő messzeség" távlatából sem, hogy kritikátlanul viszonyulunk ezekhez az évekhez. Nem elsősorban önmagunkról akarunk írni, nem is panasznapot tartani, pusztán tapasztalatainkat elmondani.

Az utóbbi időben már többször kérdezték tőlünk, hivatalos formában is, hogy mi a véleményünk az egyetemi oktatásról. Most inkább arról szólnánk, hogy látjuk ezt a tanárképzés szempontjából.

Először is nem jó az, hogy szinte 4 éven keresztül a tanárképzés valami teljesen mellékes és különálló dolog. Azután jön az ötödév, mely mintegy kárpótolni igyekszik az előző évek mulasztásait. Valahogy párhuzamosan kellene megvalósítani a tudományos és a tanárképzést, a pedagógia elméleti és gyakorlati részét. Mert van ugyan módszertan, de nagyedévre már sikeresen elszokunk a középiskolás légkörtől, az iskolai izektől, valós problémáktól. Ötödévben pedig még jó, ha rájövünk arra, hogy tkp. ezzel már foglalkoztunk módszertanból.

Ennek a kettéválasztásnak /elmélet és gyakorlat között/ az eredménye az is, hogy a tanítási gyakorlat során igencsak érik meglepetések az embert. A jobbik - és szerencsére gyakoribb- eset, hogy az illető nem akart ugyan tanár lenni, de a gyakorlat folyamán megszerette e hivatást, rájött, rájött izére és saját képességeire. De fordítva is előfordul, hogy tudniillik valaki 4 éven át /vagy már régebb óta/ tudatosan készült erre a pályára, de csak ekkor derült ki, hogy alkalmatlan.

Az, hogy nyelvi labort csak a gyakorló iskolákban látunk, még mindig nem olyan nagy probléma, mint az, hogy az egyes tárgyak oktatása során nem hívják fel figyelmünket arra, mire kell ügyelnünk a tanítási órákon, mi az iskolai szint, elvárás, követelmény. Talán csak a magyar nyelvészeti tanszéken volt meg az, hogy a tudományos képzés mellett erre is kitértek, rámutatva, hogy a középiskolában ezt vagy azt így kell tanítani.

Amíg az egyetemen nem oldódnak meg ezek a problémák, a kollégium lenne az a fórum, amely sokat segíthetne e téren. Például: jó lenne bevezetni egy gyakorlati jellegű pedagógiai szakkollégiumot, ahol konkrét feladatokat, szituációkat tárgyalnánk - pl egy szakvezető vezetésével -, kapcsolódva a tanítási gyakorlathoz vagy a hospitálásokhoz. / ez utóbbit egyébként célszerű lenne nem ötödévesen kezdeni, hanem jóval hamarabb! /

Vagy pl., ha már az egyetemen nincs erre lehetőség, érdemes lenne néhány fontosabb nyelvi szalagot átmásolni /a Ságvári bizonyára nem tagadná meg e kérést/, s ezeket a könyvtárban tárolni. Valaha történt már kísérlet arra is, hogy a különböző technikai eszközök használatával a kollégiumban ismerkedhettünk meg. Jó lenne felújítani e kezdeményezést!

Már az elhelyezkedéssel is kapcsolatos következő javaslatunk: célszerű lenne a középiskolai kollégiumok életével is behatóbban megismerkedni. Ugyanis nagyon sok nevelőre van szükség, de valamennyien huzódozunk ettől, s talán csak azért, mert nem tudjuk, mit jelent ez.

Ugyancsak az elhelyezkedést segítené az is, ha minden tanárjelölt egyik szakját általános iskolában tanítaná, hi-

szen köztudott: sok a végzős, kevés az állás, illetve ami van, elsősorban általános iskolai.

Mindezekkel természetesen nem lehet megváltani oktatóinkat, de erre nincs is szükség, de talán némi segítséget, támpontot adhat a további önálló kezdeményezésekhez.

Csángó Mária m-ang.

Parti Juli m-ang.

Fábián Judit m-ped.

Farkas Magdolna or-tört.

Karczagi Annamária or-ném.

Szakács Edit m-or